

Μνήμες ασθμαίνουσες

Ερωταπόκριση:

-Σχεδιάζετε;

-Σχεδιάζω μονάχα όταν υπάρχω πολύ.

Έτσι θα απαντούσε ο Νίκος Καρούζος στην ερώτηση αν γράφει: «Γράφω μονάχα όταν υπάρχω πολύ». Ναι, τότε έγραφε πολύ. Αλλά πότε υπάρχουμε πολύ; Μονάχα όταν μνημονεύουμε, θυμόμαστε και σκεπτόμαστε.

Μνήμες πολλές με καίγανε, μονάχος κι έγγραφα, σκεπτόμωνα και σχεδιάζα, αναφερόμωνα, χρόνια και χρόνια έτσι, ζωντανεύοντας τα χαμένα, απολεσθέντα πρόσωπα, με τα ασθμαίνοντα βλέμματά τους. Από το παράθυρο έμπαινε η δόξα, χρυσό σκοτεινιασμένο φώς. Τριγύρω, είχα όλα τα εργαλεία, τα καλέμια και τις αρματούρες, τα υλικά, τον πηλό και το γύψο, όλα πάνω στους πάγκους. Κάθισαν όλοι γύρω μέσα στο εργαστήριο και στο πλάσιμο αλάφραινε η ψυχή, μύριζε παντού βροχή και ξύλο, κι ανάψανε φωτιά ζεστή να πυρωθούν. Χαρούμενος εγώ, τους προσφωνούσα. Τι δυνατές εικόνες, σαν να σε παίρνει ο κατήφορος, σκόνη να γεμίζει τα μάτια σου, ασυναρτησία τη φαντασία σου κι άκουγες φωνές που δεν καταλάβαινες, και τίποτα άλλο.

Τότε σκούπισα τον ιδρώτα και είδα την μορφή σμιλεμένη και μου' μείνε στα χέρια, κρατώντας το πρόσωπο γεμάτο σκοτεινό κορμί, σα να κλαψούριζε. Μύριζε το χορτάρι χαμηλά στον κήπο, εκεί που λάμπουν οι ρίζες. Ο Θάνατος, η γρήγορη μνήμη, η αργόσυρτη ανάμνηση κι όλα τα άλλα, καβάλα στον καιρό κι ανάμεσα, που ξεπορτίζουν με έρωτες κι αναφιλητά. Στοχάζομαι και παίρνω το υλικό και με ευφροσύνη και ήλιο πολύ, γέμισα τον τόπο με χώματα και χρώματα. Έτσι γίνονται τα γλυπτά, όταν υπάρχουν πολύ, τόσο, που να περισσεύεις.

Ο Ελωίζος Θεμιστοκλέους, είναι ένας γλύπτης του ελάχιστου χώρου και δυνάστης της απλότητας, που σε αυτήν την ενότητά του βάλθηκε να αποδείξει ότι έχει και αυτός τον δικό του τρόπο να είναι μόνος. Η ζωή είναι δισταγμός μεταξύ ενός θαυμαστικού και ενός ερωτηματικού, έλεγε ο Pessoa. Τέτοιοι δισταγμοί είναι και τα έργα του Θεμιστοκλέους στο υφέρπον σκοτάδι.

Ανασύνταξη στον ποιητικό λόγο του Νίκου Καρούζου, Τάκη Σινόπουλου και Fernando Pessoa.

Χάρης Κοντοσφύρης

Φλώρινα 10/2015